

Macselár Mihály felhőrpintette a hatodik pohár szilvapálinkát, aztán hatalmasat csapott bárdjával a tőkén heverő marhafejre. Ebben a pillanatban, mintegy a bárdütésre, kongatni kezdett a református templom harangja.

A középkorú mészáros mehhökkent és bárgyú tekintettel nézett fel a közeli templom tornyára. Még csak dél sem volt. Hát akkor mi a büdös nyavalya történt? Mély ránc jelent meg homlokán a két vastkos szemöldöke között, ami azt jelentette, hogy erős gondolkodásra ösztökélte mámoros agysejtjeit. Közben kezdte darabokra bontani a marhafőt, a legjobb részeket félretéve Kricsmás Bencének, kedves ivócimborájának. És akkor hirtelen megvilágosodva, keservesen felordított, és lecsapta a bárdot. Úgy, ahogy volt, gumicsizmában és véres kötényben sebesen elindult a templom felé. Imbolyogva kacázott, nagyokat sóhajtvá le-letért az útról az elszáradt nadragulyák, porlepte martilapuk és hosszú szárú bogáncsok rengetegébe gázolva. Kétszer el is esett, letarolva néhány aszapot, aztán valahogy mégis visszatalált a köves útra. A harmincnyolc fokos melegben csak úgy gőzölt a háta, csattogtatta a nyelvét, káromkodott és nyalogatta vörös orra alatt az összegyűlt verejtéket.

Kricsmás Bence viszont már nem izzadt, nem káromkodott, sőt a napi fél liter pálinkájára sem vágyott. Csak feküdt mozdulatlanul, karjait összefonva domború mellkasán, és mélyen hallgatott. Olyan mélyen, ahogy a bárányok hallgatnak, miután Macselár Mihály feldarabolta őket a bárdjával.

A templom zsúfolásig megtelt a falubeliekkel, még a Kricsmás Bence volt szeretője is ott szorongott a kocsmáros és a postás között, aztán megpillantva a koporsó oldalán a feliratot: „Élt 48 évet” – olyan keserves sírásra fakadt, hogy a boltos lány odaadta neki az egész csomagnyi papír zsebkendőjét.

A fiatal tiszteletes a ravatal mellett állt, és beszédében éppen ott tartott, hogy „és higgyétek el nekem, hogy az élet nem ér véget a koporsónál, mert az ember lelke halhatatlan, és aki élete során hitt Jézus Krisztus Urunkban, annak Istennél örök élete van”, amikor furcsa hangokra lett figyelmes. A hangok a mellette álló kétgyermekes kántorból és a gyászoló gyülekezet soraiból törtek elő, és a sírás meg a visszafojtott kuncogás ötvözetét képezték.

A pap követte a kántor pillantását, és elakadt a szava. Meglátta ugyanis Macselár Miskát, aki illumináltan, véres kötényben és bogáncsokkal megkoronázva állt egykori ivócimborájának a koporsója mellett, és verejtékező homlokát egy hatalmas marhanyelvel törölgette, amit zsíros nadragja zsebéből húzott elő.

Így történt aztán, hogy a templomban egyre jobban kezdett hullámozni egy furcsa zöngésű moraj, mely végül ellenállhatatlan röhögésbe csapott át, és megfékezhetetlenül tört utat a mennyezetig, elzúgott a fejek felett, a sorok között, majd hangosan nekicsapódott a koporsónak, amiben a megboldogult pihent, és aki abban a pillanatban felült, magához térve alkoholos kómájából. A rémületől olyan csend támadt a templomban, mint a sír mélyén, ami az elhunytára várt. A gyászolók bénultan, elakadt lélegzettel meredtek a csodára, és nem akartak hinni benne, mindaddig, amíg a feltámadott, megpillantva a koporsója mellett álldogáló Mihály barátját, amint az egy nagy, zsíros marhanyelvel törölgeti a könnyeit, olyan hahotázásra nem fakadt, térdét csapkodva, hogy lesodorta magáról a szemfedőt és a részvét virágcsokrait. Aztán a mozdulatlaná merevedett emberek szeme láttára kimászott a koporsóból, és átnyalabolta a mészáros, szoroson magához ölelve, kötényestül, marhanyelvestül, bogáncsostul, és miközben a válluk egyre jobban rázkódott a nevetéstől meg a sírástól, mintegy megváltásként, felzúgott az orgona, és a felocsúdó gyülekezet ajkáról elsőprő erővel csendült fel a 90. zsoltár: „Tebenned bízunk eleitől fogva...”

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Tóth Ágnes

Látó Szépirodalmi Folyóirat